

Verhaal van twee reizende predikers, omtrent het gedrag en de bekeering van een' Engelsche soldaat.

<https://hdl.handle.net/1874/355380>

gec

15

VERHAAL

VAN

TWEE REIZENDE PREDIKERS,

OMTRENT HET GEDRAG EN DE BEKEERING VAN EEN

ENGELSCHER SOLDAAT.

Te ROTTERDAM,

bij M. WIJT & ZONEN,

1833.

[32]

V. B. W. A. J. T. F. 1

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILL., U.S.A.

1954

PRINTED IN GREAT BRITAIN

BY RICHARD CLAY AND COMPANY, LTD.

BUNGAY, SUFFOLK, ENGLAND

In den zomer van het jaar 1800, toen ik met den Heer H. in *Schotland* reisde, om in onderscheidene steden en dorpen welke wij bezochten, te prediken; zoo gebeurde het, dat wij bij onze aankomst in eene niet onaanzienlijke stad, in het zuiden des lands gelegen, in het voornaamste logement onzen intrek namen. Na den maaltijd verzochten wij den waard, om den omroeper te laten komen, om eene predikatie tegen den avond aan te kondigen (1).

Na een vierde uurs bragt de waard ons het berigt dat noch de omroeper noch zijne jongens te huis waren; niet lang daarna kwam hij wederom en zeide, dat hij een tamboer gezien had, die tot een, thans in de stad liggend Engelsch regiment behoorde, dezen had hij verzocht de predikatie aan te kondigen; en deze was naar den commandierenden officier gegaan, ten einde daartoe verlof

(1) In Engeland vindt men meer zulke reizende Predikers, die aan geene vaste Standplaats verbonden, overal waar zij slechts gelegenheid vinden, dikwijls op het veld of op de straat, het Evangelie verkondigen. Deze reizende Predikers behooren meest tot de Methodisten.

te bekomen. Kort daarop trad de tamboer in onze kamer, een man van veertig jaren, met eene groote Hongaarsche muts. Hij verhaalde ons dat de commandeerende officier er niets tegen had, dat hij de predikatie aanzeide, en vroeg ons wanneer en wat hij moest aankondigen. Wij verzochten hem, den inwoners bekend maken, dat er precies ten zeven uren midden in de stad eene predicatie zou gehouden worden.

Wij gingen daarop eene wandeling langs de rivierkant doen; toen wij nu in de nabijheid derzelve gekomen waren op eene plaats, waar een hooge muur was tusschen ons en de straat, roerde de tamboer zijne trommel achter ons. Wij bleven staan om te hooren, wat hij zeide. Nadat hij gezegd had hetgeen wij hem hadden opgedragen hield hij de volgende aanspraak: « Nu mijne vrienden! ik hope dat gij allen zult komen, om de predikatie te hooren. Het Evangelie zal u zoo vrij gepredikt worden, als het van de lippen van Jezus Christus zelve gekomen is: want er zal daarbij geen stuiver ingezameld worden. Welaan dan, wie nu dorst heeft maar geen geld, die kome, en koope wijn en melk zonder geld, en om niet! »

Toen wij deze aankondiging hoorden, zagen wij elkander met verbazing aan, en verwachtten, dat wij eene groote menigte toehoorders hebben zouden, zoo als ook het geval was. De tamboer was de eenige soldaat, die daarbij tegenwoordig

was , dewijl het avond-Appel juist op het zelfde uur inviel ; de bevelhebbende officier had namelijk tot den tamboer gezegd : « Johan , nu gij de predikatie hebt aangezegd denk ik , zult gij ze ook gaarne bijwonen ; nu ik ontsla u van bij het Appel te verschijnen , maar ga , en hoor de predikatie. »

Na den afloop der predikatie verzochten wij den tamboer ons in het logement te bezoeken.

Toen hij kwam overreikte hem de Heer H. eene gulden voor zijne moeite. Hij zag ons met bevreemding aan , dat men hem eene belooning aanbood , en zeide : « Mijnheer ! ik begeer geen geld , de uitbreiding van het Evangelie is mij even zulk eene gewigtige en dierbare zaak , als u. Nooit in mijn gansche leven heb ik met zulk eene vrengde mijnen trommel in de stad geslagen , als thans. Wij leggen sedert zes of zeven weken hier in garnizoen , en ik heb tot heden nog geen eenen Christen in deze stad gevonden. Ik dacht , als zij prediken willen , zal welligt God iemand uit dit volk door deze predikatie bekeeren. Wij hebben op zondag twee korte predikationen in deze stad , wat in dezelve gepredikt wordt , weet ik niet , maar zooveel ten minste ben ik zeker : het is niet het Evangelie. »

Wij verzochten hem nu met ons des avonds te spijzen. Hij antwoorde : « Ik moet gaan , en met mijne vrouw daar over spreken ; heeft zij er niets

tegen, dan zal het mij regt aangenaam zijn aan uwe uitnoodiging te voldoen.”

Na een paar minuten kwam hij terug; wij plaatsten hem aan de tafel boven aan. Daarop verzamelden wij alle de huisgenooten, zoo velen het mogelijk was te komen, bij onzen avondgodsdienst. De waard en zijne familie, de kok, de dienstboden, en huisknechten benevens twee of drie vrouwen uit de buurt waren tegenwoordig. Volgens onze gewoonte lazen wij een hoofdstuk uit den Bijbel, hielden eene korte aanspraak daarover aan de toehoorders en besloten met een gebed.

Na het avondeten verzochten wij den tamboer ons zijne levensgeschiedenis te verhalen, hetgeen hij met groote bescheidenheid in volgende woorden deed welke nagenoeg zijne eigene zijn:

«Ik ben” zeide hij” sedert vier en twintig jaren deels op de vloot deels bij de armée geweest. Tot voor vier jaren was ik de schandelijkste beoswicht bij beiden. Ons regiment lag toen in *Hull*. Ik werd door eene onverklaarbare neerslagtigheid overvallen, het was echter niet over mijnen zielstoestand; ik weet niet waarom, maar ik gevoelde mij ellendig. Eens op een avond, dat ik op de algemeene wandelplaats bedroefd henen ging, bemerkte ik eene kerk, waarin ik het licht zag branden, hetgeen mij een bewijs was, dat aldaar Godsdienst plaats had. Ik waagde echter niet derwaarts te gaan, uit vrees dat mijne

kameraden mij mogten uitlagchen, wanneer ik in de week Godsdienst hield. Ik knielde neder en bad God, mij den moed te geven om naar de kerk te gaan. Ik stond op van het gebed, en ging in de kerk.

»De predikant sprak van het geloof aan den Heer Jezus Christus. Naauwelijks was ik gezeten zoo zeide hij: »Wanneer het den geringsten in deze vergadering ergens in ten nut kon strekken, zoo zou ik gaarne van den kansel aftreden, en op mijne knieën dien persoon bidden, om in den Heer Jezus te gelooven.» Toen dacht ik, het moet toch waarlijk eene gewigtige zaak zijn, dat zulk een' man van den kansel zou afkomen, en op zijne knieën eenen armen tamboer bidden, in den Heere Jezus te gelooven. Dit in verband met het overige der predikatie, maakte eenen diepen indruk op mijn gemoed. Ik ging naar mijne vrouw. Zij ontmoette mij bij de deur. Ik zeide haar: Johanna! wij zijn beide goddeloos, wij leven als de dieren. en weten niets van het geloof aan den Heer Jezus Christus.» De vrouw beefde, en dacht, dat ik mijn verstand verloren had.

»Maar ik zeide haar: Johanna! ik ben niet buiten mijn verstand, maar gij en ik gaan ons verderf te gemoet. Ik weet, dat de bijbel ons omtrent alles onderrigt geeft; maar wij hebben geen bijbel, en al hadden wij er een, zoo kunnen wij dien toch niet lezen. O! zeide zij, wij kunnen eenen bijbel koopen, en onze kleine jongen, die slechts

een paar uren van hier verwijderd is, kan ze ons lezen.

» Zoo gezegd, zoo gedaan. Wij lieten onzen kleinen jongen halen, en kochten eenen bijbel. Toen hij bij ons kwam, zoo zeiden wij hem, dat hij op de eerste bladzijde zou beginnen, en zoo voort lezen tot aan het einde. Dikwijls gaven wij hem des avonds tweemaal eten, om hem wakker te houden, want natuurlijk overviel hem de slaap onder het lezen. Ik was gewoon 's morgens zeer vroeg op te staan, om meer uit den bijbel te hooren, maar dan zeide ik tot mij zelve, dat het hard was mijnen jongen zoo vroeg te wekken, en liet hem dan nog een uur slapen. Dan stond hij op en begon wederom, waar hij den avond te voren gebleven was. Hij las langzaam en moest menig woord eerst spellen en dan lezen. Eindelijk opende God mij de oogen, en ik zag dat Jezus Christus de ware Heiland was, dien ik behoefde. O! hoe gelukkig was ik nu! mijn jongen las al verder en verder, en na eenigen tijd behaagde het den Heer, ook mijne arme, geestelijk blinde, vrouw de oogen te openen, zoo dat zij Jezus Christus even zoo leerde kennen als ik. Van toen af werden wij eene der gelukkigste huisgezinnen in *Hull*.

Ik ging nu in de school om lezen te leeren, en in weinige maanden kon ik zoo goed lezen als mijn kleine jongen. Ik nam mij voor, mijn huis zou een bedehuis zijn, en mijn deur zou voor

ieder open staan, die tot mij komen wilde. Mijne kameraads verhaalde ik nu, dat ik begonnen was tot God te bidden, en Zijn woord iederen morgen, en avond te lezen, en het zou mij verblijden, als zij daaraan deel namen. Menig een kwam tot mij, alleen met oogmerk om te spotten: want wanneer ik een moeilijk woord niet terstond kon uitspreken, zoo lachten zij allen. Maar ik dacht, een paar maanden geleden heb ik ook gelijk zij over zulke dingen gelagchen, wanneer God echter hunne oogen moge openen, zoo zullen zij deswege niet meer lagchen. Ik las dan voort, zoo goed ik kon. Van tijd tot tijd wierden eenigen hunner meer ernstig, maar drinken en slecht gezelschap bragten hen weder groot nadeel aan. Eén echter is standvastig gebleven tot op dezen dag."

De Heer H. had na zijne predikatie gezegd, dat ik op dezelfde plaats den volgenden morgen precies ten negen uren prediken zou. Wij wisten niet, dat het de gewone plaats en uur was voor het morgen-Appel der soldaten. Aan de tafel der officieren fluisterde een oppasser eenen der officieren in, dat er den volgenden morgen op de plaats der parade eene predikatie was aangekondigd, waar vele menschen zouden komen om die te hooren. De officier zeide: ik denk dat wij morgen geen Appel zullen houden maar met ons volk henen gaan om de predikatie te hooren: en dat deden zij ook. Waarschijnlijk hadden wij deze

gunst aan het wijs beleid van den godzaligen tamboer te danken. Een groot gedeelte van den tegenstand van sommigen tegen het Evangelie komt van het onverstandig gedrag der Christenen voort.

De geschiedenis van den tamboer kan bezwaarlijk zonder deelneming gelezen worden; en toch zonder het doel dezès verhaal te bereiken: wanneer namelijk hetzelfde geen verlangen opwekt, beter met God en den weg der zaligheid bekend te worden, door middel der Heilige Schrift, zoo heeft de lezer weinig nut daarvan getrokken.

Het was voor den tamboer heilzaam, dat hij den raad des predikers opvolgde. Menigeen zou zich verontschuldigd hebben, dat hij niet kon lezen, en zoo zou hem de bijbel niets gebaat hebben. De tamboer echter was het ernst met de zaak. Hij kon tot geenen innerlijken vrede komen, tot dat hij hoorde wat God in de Heilige Schrift ons geopenbaard had. Had hij zelve geen kind gehad, die hem voorlezen kon zoo had hij zeker een ander kind daartoe aangezocht. Het is ongeloofelijk, welke zwaarigheden men kan overwinnen, wanneer men ijver voor eene zaak heeft. Als iemand bij voorbeeld aan eenen vriend iets vermaakt had, en het testament was in het latijn, zoo dat deze het niet lezen kon, zou hij niet spoedig middelen en wegen uidenken, om eene overzetting daarvan te bekomen, ten einde te weten, wat en hoeveel hem vermaakt ware?

Ja zeker zou hij dit doen! Nu het heerlijk Evangelie van den hoogen God bevat in zich de openbaring Zijner ontfermende liefde tot de wereld. — De openbaring eener volkomene en vrije redding uit zonde en ellende tot eeuwige heerlijkheid en zaligheid, door Jezus den eeniggeboren Zoon van God, en eene verzekering dat God zelfs was in Christus de wereld met zich zelve verzoenende, en hunne zonden niet toerekenende. Dit alles en de zekerheid dezer waarheid is in de Schrift te vinden, zoo eenvoudig, volledig en genoegzaam als mogelijk, en ieder is verplicht dit heil Gods te zoeken en daarna te streven, wie echter het hem aangebodene middel om met dit heil bekend te worden, veracht, wordt van God aangezien als een verachter Zijner genade, en een eeuwig verderf zal zijn loon zijn.

Alhoewel de tamboer in 't geheel niet bang was, zoo werd hij toch zeer verlegen, toen hij zijn gevaar als zondaar voor God iuzag, en hij had geen vrede voor hij eenige hope op barmhartigheid door Jezus Christus bekomen had. David was een dapper man; hij vreesde den krijg niet, menige overwinning had hij aan de spits zijns legers met moed en onverschrokkenheid verkregen; maar over de zonde verschrikte hij, als over eene belediging van de oneindige hemelsche majesteit Gods; hij wist welk eene vreeslijke zaak het is, in de handen van een vertoornd God te vallen.

Lieve lezer! hebt gij uw gevaar als een schuldig schepsel ingezien? O! verzuim dan toch geen oogenblik tot God om barmhartigheid te roepen door Jezus Christus; want heden is het de wel aangename tijd, heden is het de dag der zaligheid; morgen mogt zij voorbij gegaan zijn! Daarom zoek den Heer terwijl Hij nog te vinden is, roep Hem aan terwijl Hij nog nabij is: houd u alleen aan de gerechtigheid van Jezus Christus, zoo dikwijls gij tot den Heiligen, Alwetenden en Regtvaardigen God nadert.

Heer! uw woord, die heerlijke gave, die kostelijke schat behoude mij, want het is mij beter dan alle have en goed, meer dan de grootste rijkdom! Als Uw Woord niet meer kon gelden, waarop zou dan het geloof rusten? Het is mij om geene duizend werelden, maar om Uw Woord te doen!

De Prijs is 07½ Cents.